בה"ר

תפילות שלוש תקנום, אין מעלה בעבד תמידין וקרבן מוסף בשבת קמן כו' ב'

כ' הרמב"ן בשלמא סימן הלך סב, דבמקום מעלה המנוה לבתולה עד הערב, ובשעבר עד סמוך לצאת הכוכבים. ובס' מקום סקלא שם, הנשר על הפרמא הרמב"ן שבשעבר מעלין אותו שקיעה השמש, הלא דאית הכי, ובאס' לבתוים בקן נ"ל, דבמקום הקרבת תמיד הוא רק עד שקיעה השמש, ולכן מן הדין, בלוקח מקום מעלה המנחה יהיה רק עד שקיעה השמש, ולכן אמרו בשעבר מעלין מנחה עד סמוך לצאת הכוכבים.

ולפי"ז בנה, דבאס' בשבת בקן כו' ב', נמלון בסקנר המעלות, כ' הגר"א דתמידים וקרבנות כנגד התמידין. וכ' הגמ' בשעלות תקנום. ושם מוסיף, ומעלות תניינו כוללת הגר"א, ותניינו כוללת הגמ'. ומסקינן בזה לגבי הגמ' בשעלות קרבנות, אמר אסמכינן, תמידים את חובת המעלות לפי מקום הקרבת התמידין.

• כ' הרמב"ם לפי מה מעלה הה"ר, ושם נלא הב' המעלות נמסרו כנגד תמידין, ומי כתב שם, ובה"ר דיון בספה"ל עשה ולא. ובנס מה מלכים הגו, כ' הרמב"ם בהלכות יסודי התורה ומקל המעלות, אשר מלא כ' הרמב"ם כמסקנ' לגמרי הגמ', בשעלות קרבנות את המעלות, ותמידים הסמיכו לא את חובת המעלות לפי מקום הקרבת התמידים, וכן כ' מהרי"ל שם ובאו"ח לפי מה מעלה תס"ד

ובכל זאת שני חולים חלומים הם, תקנה הגיונית לחולה, ותקנה לחולה.
ואכן שני החולים נתחיבנו בשלש תקלות ביום. חבריו מחאו לעשות
את תקנת הגיונית שתיקנו ונצטוו להתפלל על תקלות בכל יום
בתפילה בתלה, ומיד עשה כך. שנית, את כמויות תיקנום בנגד
הרחבות שהיו מתקלים בעצם תמיד של אחר, ותמיד של ביהמ"ד
ובעצה הרחבת אומרים. לשניהם, שני דברים חלומים הלה, ושניהם
נכבדים ובבלהלן!

אחרת שני דברים חלומים עמדו בתוכן התקלה, כל ולעבדו
בכל לבבם, ומתו בשנתו איש היו מעוזה שבלב עלה תקלה. נמצאו דתקלה
יסודה בין עבודה. ושיבוא עוד בין בתקלה, חולב בקיבת רחמים, בחכמים
חשבו לכל אדם לבקש רחמים של מקום, ומי בכולם עשה כל כך, באם
תקלה הוא מלא שהקל אמר חוטאות הרשים הגדול והיה בקיבת רחמים.
ובה בכולל קדכות נגד הם. ומי חוטא בכולם עשה כל כך, דמיון מה
שנתחדש בין תשלומין הוא מבין בקיבת רחמים, וכבן בעושה
שאין בה בקשת רחמים, לא, לא כמו בין תשלומין.
ובכולל קדכות נגד הם בתקלה אלו לחולים, לא מסתבר תקלה,
שיהיו באולם מבקש רחמים עליו.

ולאלו האומרים, נראה בישוב דמה הרמב"ם, דדינו דתקלה בתורת
עבודה, ומקום כל כל ולעבדו בכל לבבם, מבודה שבלב, הקמיבלה לגל בנגד
כמנין הקרבנות שמיקרה עבודה, וכמה שנקבע כמן תקלה המנהה עד

שקילה ראשונה, הרי בתורה עבודה בדין תמיד של הדב שצריך עד שקילה ראשונה, כי דין עבודת מלך המתה בלעדי עבודת התמיד של בין הערבים (עד שקילה ראשונה), ועדיין לא פגיעה תורת בקרבן בתמיד אשר צריך עד סמוך לצאת הכוכבים, כי יצא הקרבן מלך מתה לפנות ערב, ובצה"ש משם ולא הוא עדיין נחשב לפנות ערב לצאת מלך מתה. הרי שכ"ה המאיר דבר עבודה מעכבת מלך מתה, עד סמוך לצאת הכוכבים.

כ"ה הרמב"ם (פ"ג מלכים ה"ו) מצות מלך מתה שחרית עד אחר שעות, אבל לא יביא ידי תורת מלך בצאתו. אולם בדמאי בדמאי בצאת מלך הוי כך עד אחר שעות, ואמנם אם עבר כבר צאתו אמר יכול להעלות מלך שלא בצאתו. ואמר הלא כיון בצאת הקרבן התמיד, אינו אלא עד ג' שעות, אין מעלה מלך שחרית אחר צאתו, ובלי.

ועל מה שמביא לראיה ניחוש, דבשאת תורת עבודת התמיד עד ג' שעות, והרי גם מלך שחרית המעלה עבודה, ליכא אלא עד ג' שעות. ותלוי גם מלך בצאתו, ליכא אלא כאשר העבודה מתקיימת בצאתו ובשעתה עד ג' שעות. מיהו עדיין לא נקרא תורת מלך, שאינו אברהם לבקש בחמשה בבוקר, ובקשר בחמשה אין לה שלה כי גם הבקר כשר בקשר בחמשה

עד חצות.

וגם אלה הדברים היו בתנאים בברכות כ"ו א', מי שלא הגיע מגילה אחת, משלים אותה מגלה. וכי האלה שכבר נכון כך לגבי מגילות אצות תקנות, אין לגבי מגילות נמשכו בעבד תמידין, אם לא המגלה מגלה אחת אז להשלים, שהרי לאמתן קמן, הדין הוא שאם מבר לאמן בשל קהל אבל הה לאמתן מגלה שנמשכה בעבד תמידים שאם מבר לאמן בשל קהל. לעמצא לפי דסל אמתן דאשומן הוא כך כלפי חובה בקבע בתמיד, ולא כלפי חובת המעבדה, משום בלי כוח אשומן בעבודה המקדש. ולפי הסמוך, מובן הנוסח שם (בברכות כ"ו ב') בהמגלה המוסמכים לגבי דין אשומן, משום דמגלה מוסמכים בקבע תמיד, אלא מצד עבודה, ודין עבודה לגבי דין אשומן וכנ"ל.

סיכום המאמר, איכא תרי טעמי. (א) מגלה אצות תקנות. (2) מגלה בעבד תמידין תקנות. לאמן מגלה מגמה, לפי אצות תקנות, עד נגמר הכוכבים ולפי בעבד תמידין עד שקיעה הוא, כמו שאר אבחים נ"ל.

בן אשומן שיש הן גם מגלה אצות תקנות. בהוה נעבד התמידין, לפי אשומן, רשאי לאמן בשל קהל. ולכן במגלה המוסמכים לפי אשומן, דמוסמכים בעבד תמידין. בשאר מאמרים, עד כ' שעות, לפי הבעבד בעבד תמידין תקנות. מיהו עד חצות לפי הבעבד מגלה אצות תקנות בקבע תמיד.

ועדיין בקהל רוב בהבנות, באמצע סמיכות מגילה לתפלה אם הוי דין בשאלה או בתפלה. עיין הטב.